

Cantate
J20,1-31
3.5.2026

Pozdrav:

Milost Pána našeho Jezukrista a láska Boží budiž s vámi se všemi.

Introit:

Proto se mé srdce raduje a moje sláva jásá, v bezpečí přebývá mé tělo,
neboť v moci podsvětí mě neponecháš, nedopustíš, aby se tvůj věrný ocitl v jámě.
Stezku života mi dáváš poznat;
vrcholem radosti je být s tebou,
ve tvé pravici je neskonale blaho.

Píseň: 560

Čtení: L6,22-27

Píseň: 540, 534

Kázání: J20,1-31

Marek, Matouš, Lukáš jsou tři evangelisté, kteří nám popsali velikonoční ráno. Slyšeli jsme o ženách, Petrovi a učednících. Ti všichni si různými způsoby zvykali na ohromující zprávu, že Ježíš vstal z hrobu.

Nyní se ponoříme do svědectví evangelisty Jana. Marie Magdalská, Šimon Petr a učedník, kterého Ježíš miloval. Většinou do učedníka, kterého Ježíš miloval, si vkládáme právě evangelistu Jana. Marie Magdalská, Šimon Petr a učedník, kterého Ježíš miloval, to jsou postavy našeho vyprávění. Dvě postavy mají určitá jména, jedno jméno je možná záhadou.

Marie Magdalská pláče a tvrdošijně trvá na tom, že tělo Ježíše někdo odnesl. Nedovede si představit jinou variantu než mrtvé tělo v hrobě. I my si nedovedeme představit jinou variantu než hrob a tělo, nebo to, co z něho zbylo po spálení, v hrobě. Nic jiného neexistuje. Zažili jsme to mockrát.

Marie Magdalská, Šimon Petr i učedník, kterého Ježíš miloval – všichni vidí totéž. Všichni nahlédnou do hrobu a vidí plátina složená na místě, kde leželo Ježíšovo tělo. Všichni běželi k hrobu. Marie ještě za tmy; a na konci příběhu je již světlo. Světlo, které pohltilo tmou noci, zoufalství, beznaděje, zrady i selhání, tmou bezmoci u kříže kdesi na Golgotě. Tma je pohlcena, smrti, kde je tvůj osten?

Jako by svědek víry Jan nám dával pestrou paletu reakcí na stejnou událost. Jako by nám říkal, přijmout Ježíše jako vzkříšeného Pána, to je různé. Není jeden způsob, jak to pochopit, jak tuto skutečnost přijmout. Každopádně cesta vede k hrobu. V srdci Marie

Magdalské je tma. Nehledá jiné vysvětlení než to, že tělo jejího *Pána* někdo ukradl nebo odnesl.

Šimon Petr a druhý učedník, kterého Ježíš miloval, běží jako o závod. Vítěz tohoto běhu nemá odvahu vstoupit do hrobu. Dává přednost Petrovi.

Potom vešel dovnitř i ten učedník, který přišel k hrobu dřív; spatřil vše a uvěřil. Aby bylo jasno: vstoupil do hrobu. Možná, že v tomto příběhu už nastává světlo. Rozpoznáme ve znamení prázdného hrobu, spolu s učedníkem, kterého Ježíš miloval, vzkříšení? *Učedník, kterého Ježíš miloval*, učedník beze jména, ke své víře nepotřebuje slovo ani setkání, prostě *spatří* a *uvěří*. Jako by svědek víry Jan nám chtěl povědět: Jak my spatřujeme událost prázdného hrobu? Jak naše oči spatří nebo lépe řečeno patří k zmrtevýchvstalému?

My jsme odkázáni, tak jako *učedník, kterého Ježíš miloval*, na dvě obdobné situace. I my jsme milováni Ježíšem, tak nám to některým od malička říkají. I my jsme odkázáni na skutečnost nahlížení do prázdného hrobu prostřednictvím vyprávění. I my vstupujeme do tajemství prázdného hrobu. I my máme oči, které patří Ježíši. Uvěříme jako ten bezejmenný? Dostaneme své nové jméno?

Šimon Petr se možná zamyšleně vrací domů a přemýšlí nad tím, co se přihodilo. I my se vrátíme dnes domů. Možná, že v nás zůstane ještě kousek z toho, co jsme dnes zažili, když nám bylo vyprávěno o prázdném hrobě.

Proč pláčeš? Ani dva andělé, ani prázdný hrob Marii nepřesvědčí. Je tu jen zahradník. Svědek Jan nás najednou staví do zahrady. Ano, ze zahrady, ze které byl člověk vyhnán, se stává prostor bezpečí. Ze světa, kterého se člověk odcizil, se stává prostor, kde může žít spolu s Bohem.

Je všední den, i ten zahradník vypadá jako obyčejný člověk. Možná, že se už trochu rozednělo. Mariina mysl stále ulpívá, stále pláče a hledá svého *Pána*. Koho my hledáme ve všední den a hledáme vůbec vzkříšeného *Pána*?

„Marie!“ Marie se nejprve odvrátila od hrobu, potom se obrátila na domnělého zahradníka. Po oslovení vzkříšeným se obrací na Ježíše, ve kterém rozpoznala svého *Pána*.

Rabbuni. Obejmout, podržet, zadržet ve chvíli ozřejnění. *Nedotýkej se mě, dosud jsem nevystoupil k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.* Jako by nám pisatel říkal: Ježíš chodící Galileou, povolávající učedníky, mluvící s Marií a všemi, je již jinde. Pozemská část Ježíšovy mise skončila. Nyní je náš *Pán* jiný, nikoli vzdálený. Je snámi v jiné podobě. V podobě zmrtevýchvstalého.

To, co se nyní bude dít, je však neuvěřitelná zpráva. Ježíš nás přijímá za své bratry. Máme stejného Otce jako on, Otce v nebesích. Není to jen Otec, ale je to Bůh nás všech. Dosud Ježíš mluvil o svém Otci v nebesích, o Bohu, který jej na tento svět poslal. Nyní Marii, ale i nám ozřejmuje novou skutečnost. Bůh nás všechny přijímá za své děti. Stali jsme se sourozenci. Stali jsme se díky Ježíši Kristu, díky tomu zmrtevýchvstalému Kristu, sourozenci ve víře.

Pane, ty náš zveš do svého království, prosíme, dej nám rozeznávat i ve všední den tvá znamení.

Amen.

Píseň: 549

Večeře Páně